

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ, ΤΑ ΝΕΟΝΙΚΟΤΙΝΟΕΙΔΗ ΣΚΕΥΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΛΑΣΓΙΚΕΣ ΝΥΜΦΕΣ

Γκουσιάρης Αλέξανδρος
Μαθηματικός-Μελισσοκόμος
gousiaris@th.forthnet.gr

Μεγάλωσα σε έναν τόπο, τον τόπο των Πελασγών, και μέσα από τις διηγήσεις των γιαγιάδων και των γερόντων έμαθα ότι παλιά, στον τόπο αυτό, υπήρχαν πολλά νερά, βάλτοι, ομίχλη, νεράιδες και νύμφες. Μετά ήρθε η νέα εποχή, αποξήραναν τους βάλτους, φύτεψε μεγάλο και παχύ χορτάρι. Την οργώσανε αυτή τη γη. Παίρναν και παίρνουν πλούσιες σοδειές.

Σ' αυτόν τον τόπο τις σκοτεινές μέρες, τις σκοτεινές ώρες, το σούρουπο, το ξημέρωμα, τότε που οι άνθρωποι δεν βλέπουν ακόμη το φως που έρχεται, εμφανίζονται οι νεράιδες και οι νύμφες. Γεμάτος ο τόπος από αυτές. Και τι κάνουν; Βρίσκουν τους περαστικούς, ξεχασμένους ή μη, τους σταματάνε και τους κάνουν τρεις απλές και καθαρές ερωτήσεις: Ποιος είσαι; Πού βρίσκεσαι; Πού θέλεις να πας;

Και αυτοί απαντάνε. Οφείλουν μόνο να απαντήσουν. Δεν υπάρχουν σωστές ή λάθος απαντήσεις. Μόνο απαντήσεις. Οφείλουν να απαντήσουν, γιατί έτσι δείχνουν στις νύμφες και στις νεράιδες ότι ξέρουν ποιοι είναι, ότι ξέρουν πού βρίσκονται και ότι ξέρουν πού θέλουν να πάνε. Η σιωπή τους σημαίνει ότι δεν ξέρουν ποιοι είναι, ότι δεν ξέρουν πού βρίσκονται, ότι δεν ξέρουν πού θέλουν να πάνε. Αν θέλαμε ψυχρά, λογικά, χωρίς συναισθηματισμούς και ιδεοληψίες να περιγράψουμε το χρόνο των ανθρώπων πάνω στη γη χωρίς να βάζουμε αυστηρούς χρονικούς περιορισμούς, τότε με λίγες λέξεις θα λέγαμε ότι: πολύ πολύ παλιά οι άνθρωποι πάλευαν με τη φύση, ζούσαν την εποχή της φύσης.

Οι νύμφες.
(Συλφίδες Φρεντερίκ Σοπέν, Εθνική Λυρική Σκηνή 1993)

Φτιάξανε κοινωνίες για να τα καταφέρουν καλύτερα, δηλαδή ζούσανε πολλοί μαζί στο ίδιο μέρος για να ευκολύνουν τη ζωή τους. Αφού τα κουτσοπαλέψαν, τιθάσευσαν δηλαδή την αγριότητα του γύρω τους, αφήσανε τη θεοποίηση της φύσης και άρχισαν σιγά σιγά να περνάνε στη μεταφυσική εποχή και να ασχολούνται με το μετά, με το μετά της ύπαρξής τους, ώσπου κατάληξαν, ας πούμε σχηματικά τον τελευταίο αιώνα, στη νέα εποχή. Τη σημερινή εποχή. Την εποχή της τεχνολογίας. Την εποχή θεοποίησης της τεχνολογίας. Την εποχή που μπορούμε να ελέγξουμε τα θέματα που μας απασχολούν από διαφορετικές πλευρές.

Έχουμε μάλιστα αναθέσει την ανάλυση και κοινοποίηση των απαντήσεων στα ερωτήματά μας, στα προβλήματά μας, σε ειδικούς. Τους έχουμε και όνομα. Τους λέμε επιστήμονες και απαντάνε σε πολλά. Σε όσα μπορούν. Σε όσα δεν μπορούν, συνεχίζουν να ψάχνουν. Αυτό που κατά τη γνώμη μου οφείλουν να κάνουν, είναι να απαντούν στις ερωτήσεις δείχνοντας ταυτόχρονα και την πορεία τού πολιτισμού μας. Να απαντούν καταλήγοντας, έστω και αν δεν υπάρχει μία και μόνο απάντηση. Να καταλήγουν όχι μόνο κοιτάζοντας την εντεταλμένη προσταγή της επιστήμης τους, αλλά ταυτόχρονα να απαντούν και στις προσωπικές ερωτήσεις των Νυμφών, Ποιος είσαι; Πού βρίσκεσαι; Πού θέλεις να πας;

Σε όλη αυτή την ανθρώπινη πορεία πάνω στη γη, ο άνθρωπος άρχισε σιγά σιγά, να αισθάνεται το κέντρο της. Άρχισε σιγά σιγά να γίνεται κυρίαρχος των πάντων. Έφυγε μακριά από τη φύση και άρχισε να ζει σε μεγάλες πόλεις δίνοντας χώρο μόνο σε πάρκα μέσα σε αυτές. Για να κρατήσει έτσι την ανάμνηση της φύσης και να δηλώσει περίτρανα τον πλήρη έλεγχό της.

Οι νέες γενιές που μεγαλώνουν τώρα στις πόλεις, μεγαλώνουν έχοντας δεδομένο ότι η τροφή τους αγοράζεται από σημεία της πόλης. Και αν θελήσουν κάτι πιο εξευγενισμένο και σπάνιο θα πρέπει να πάνε στο περιφερειακό Hyper Market του τεράστιου εμπορικού κέντρου. Χάνεται δηλαδή μια απλούστατη πληροφορία. Το Super market, το μπακάλικο της γειτονιάς, είναι μόνο ένα σημείο στην πόλη, όπου υπάρχει η τροφή μας γιατί κάποιος την μετέφερε εκεί και κάποιος άλλος πιο πριν την παρήγαγε, με τη βοήθεια μιας συγκλονιστικής, όχι μόνο, έννοιας που ονομάζουμε φύση. Μιας έννοιας που μας εμπειρέχει ως ανθρώπους και που εμείς ναρκισσιστικά τείνουμε να ξεχάσουμε. Γιατί όμως χάνουμε αυτήν την απλούστατη πληροφορία της διαδρομής που ακολούθησε η τροφή μας για να φτάσει στο μπακάλικο;

Χάνεται, γιατί πια οι πόλεις είναι τόσο ισχυρές, ως τρόπος ζωής και σκέψης, που δημιουργούν ανθρώπους. Έχουν κυριαρχήσει πάνω μας και δημιουργούν συνειδήσεις. Και μας δημιουργούν γιατί, πιο πριν, άλλα ιδεολογήματα και άλλες κοσμοθεωρίες δημιούργησαν άλλους πρότερους ανθρώπους. Έχουμε φτάσει στο σημείο, εμείς οι άνθρωποι να είμαστε δημιουργήματα των ιδεολογιών, ιδεολογημάτων και κοσμοθεωριών μας. Οι ιδεολογίες και οι κοσμοθεωρίες μας είναι πια πάνω από εμάς. Μας δημιουργούν και φυσικά κατευθύνουν τη σκέψη και τον πολιτισμό μας.

Κοντολογίς, ο άνθρωπος, ενώ έχει την ψευδαίσθηση της κυριαρχίας πάνω στη φύση, μιας φύσης που τον εμπειρέχει, καθοδηγείται από τα νοητικά του δημιουργήματα και είναι πλέον ανήμπορος να απαντήσει στις τρεις απλές και καθαρές ερωτήσεις που του απευθύνουν ήρεμα οι Πελασγικές Νύμφες. Ποιος είσαι; Πού βρίσκεσαι; Πού θέλεις να πας;

Από την άλλη, η φύση δεν έχει άλλο σκοπό πέρα από τη συνέχειά της. Η φύση προϋπήρχε του ανθρώπου και θα υπάρξει και χωρίς αυτόν. Δεν ξέρει την έννοια του γρήγορα, του αργά, του τίποτε. Ακολουθεί ένα δικό της ρυθμό και έχει το χρόνο με το μέρος της, γιατί είναι τμήμα της. Ο άνθρωπος τρέχει να προλάβει τη φθαρτότητά του, αντί να χαρεί την προσωρινότητά του και τη σταθερότητα της σχέσης τους “για πάντα μαζί”. Εκείνη, η φύση, απαντάει στις ερωτήσεις των Νυμφών και ξέρει ποια είναι, ξέρει πού βρίσκεται και ξέρει ότι πάει.

Συνέπεια των τριών προηγούμενων σταθμών της σκέψης, παίρνοντας υπόψιν μου δηλαδή, τις αναλύσεις της επιστήμης, τη μη ενεργή συμμετοχή του ανθρώπου στο συνολικό γίγνεσθαι της εποχής και την ανελαστικότητα της φύσης στις προτεραιότητές της, μπορώ σχετικά εύκολα να απαντήσω στα σημερινά ερωτήματα της ημερίδας.

Αν ο συγκεκριμένος τρόπος εξόρυξης του πολύτιμου αυτού μετάλλου αφήνει έστω και μια μικρή πιθανότητα καταστροφής της φύσης στον τόπο αυτό, τότε αρνούμαι να πάρω το ρίσκο αυτό. Δεν θέλω να κινδυνεύσει η εύθραυστη ισορροπία της φύσης στην περιοχή αυτή. Εύθραυστη, γιατί μη μου πείτε ότι η τουριστική ανοικοδόμηση, η εκμετάλλευση των υπόλοιπων φυσικών πηγών της ευρύτερης περιοχής έχει πραγματοποιηθεί με όρους αγαστής συνεργασίας στη σχέση φύση-άνθρωπος.

Και απαντώ όχι στο συγκεκριμένο τρόπο εξόρυξης του πολύτιμου αυτού μετάλλου, γιατί δεν θέλω να διακινδυνεύσω, μέσω μιας ανθρώπινης παρέμβασης πλουτισμού, την ύπαρξη μελισσών και των προϊόντων τους.

Και απαντώ ξανά όχι, στη χρήση νεονικοτινοειδών φυτοπροστατευτικών σκευασμάτων στη γεωργία, γιατί η χρήση αυτή οδηγεί στο θάνατο πάρα, μα πάρα πολλές αθώες μέλισσες, ενώ υπαρκτό είναι και το ρίσκο της ανυπαρξίας εύγευστων φρούτων και λαχανικών.

Η μέλισσα σηκώνει αυτή τη στιγμή ένα τεράστιο φορτίο, αυτό της επικοινωνίας. Δεν ξέρω αν έχουμε το δικαίωμα να της φορτώσουμε και άλλα βάρη, τελείως αδιάφορα για εκείνη.

Είμαι μελισσοκόμος, αγαπώ πολύ αυτή την εργασία και θέλω να συνεχίσουμε, εγώ και οι νέες γενιές μελισσοκόμων, να ερχόμαστε με τα μελίσιμα μας στη Χαλκιδική και να τρυγάμε αυτό το, ενδημικό της ανατολικής Μεσογείου, μέλι πεύκου.

Απαντώ δηλαδή σε εσάς, μα κυρίως στις Νύμφες, λογικά και συναισθηματικά, ποιος είμαι, πού βρίσκομαι και πού θέλω να πάω.